

«Ո՛րն է միգամած,
Այիբ կան լուսմունջ.
Իսկ ես լուկ նըստած
Մենիկ տնշըշունջ,
Այս պատըզամբէն
Ամայութեան մէջ՝
Քեցի կը դարձնեմ
Այքս արցունքով գէջ,
Դիտեմ լայագին,
Ո՛վ Վենետիկդ իմ:

Արեմտեան կողմ
Ամպոց ճեղքերէն
Կորսուի յետին շողն,
Թետին լուսեղէն
Ճառագայթաշէջ
Արեգական հուր.
Մըթին օդը մէջ
Կը սուչ տըխուր՝
Խովալըճակին
Հառաչանքն յետին:

Կանցնի քաղքին արդ
Մէկ հատ գոնդոլայ.
«Ե՛հ, գոնդոլաբոյ,
Ըսէ՛, քնն լուր կայ»:
— «Մաղձախտը կատողած՝
Սաստիկ զայրանայ.
Կը պակասի հաց.
Կամըրջին վըրայ՝
Ծալ ի ծալ ճերմակ
Ծածանի դրօշակ»:

Ո՛ւ, մի՛, մի՛ շողեր
Այսքան աղիտից
Վըրայ ճաճանչներ,
Խտալեան երկնից
Արե, մի՛ տար փայլ.
Թող յաւերժանայ
Վենետիկ շիջեալ
Բախտին արդ վըրայ՝

Խովալըճակին
Հառաչանքն յետին:

Վենետիկ, վերջին
Ժամը հասեր է, տես.
Նահատակ տիկին,
Անդարձ կորսուած ես:
Մաղձախտը կատողած՝
Սաստիկ զայրանայ.
Կը պակասի հաց.
Կամըրջին վըրայ՝
Ծալ ի ծալ ճերմակ
Ծածանի դրօշակ:

Բայց ոչ հուր ժայթքող
Կրակ դարձած գունտեր,
Ոչ բիւր երկնապող
Ճայթքոտող շանթեր,
Շըշխով վըրայ՝
Կը կըտրեն առէշ
Օրերուդ ազատ.
Վենետիկ իւր մէջ
Թէ է կենդանի՝
Սովէ կը մեռնի:

Դրոշմէ էջերուդ
Վրան, ո՛վ պատմութիւն,
Օտարին անպուծ
Ապիրառութիւն,
Քուկին փառացդ հետ.
Դոշէ դարէ դար՝
Որ պի գան զեռ յետ.
«Երեցս է վատթար՝
Սովով՝ Վենետիկի
Մահն ուզող հոգի»:

Կեցցէ՛ Վենետիկ.
Սէգ, ամենհասեր՝
Պաշտպանեց հերիք
Իւր դրօշն անվահեր.
Բայց ցաւը կատողած՝

Սաստիկ զօրանայ.
Կը պակասի հաց.
Կամըրջին վըրայ՝
Ծալ ի ծալ ճերմակ
Ծածանի դրօշակ:

Թող ջարդուկտոր,
Ո՛վ քար, բու վըրայ
Ջախջախուի բոլոր՝
Քանի զեռ ազատ
Է այս իմ կիթառ.
Ո՛վ գու Վենետիկ,
Քեց նուիրեմ, առ
Վերջին իմ երգիկ,
Վերջին տըրտմանուդ
Համբոյրս ու արասուք:

Պանդուխտ է թափառ
Թոտար հայրենիք
Աքսորուած վըտար,
Ո՛վ գու Վենետիկ,
Թաւէժ պիտ՝ ապրիս,
Մըտքէս միշտ անշէջ,
Պիտ՝ ապրիս սըրտիս
Այս տաճարին մէջ,
Նըման առաջին
Սիրոյ պատկերին:

Բայց ջուրք կը մըթնեն,
Բայց շըշեն հողմեր,
Բայց բնութիւն ամէն
Հեծեճէ յերեր.
Թող այս կիթառի
Ճայթոն լարքն հիմայ,
Ջայնը թող մարի . . .
Կամըրջին վըրայ՝
Ծալ ի ծալ ճերմակ
Ծածանի դրօշակ:

ՅՈՒՋԻՆԱՅՈՑ

Թարգմ. է. Ա. ՏԻՐՈՅԵԱՆ